

Historik

Carl Gustaf Wrangel började bygga Skoklosters slott 1654 och det blev ett palats vars like ingen någonsin sett i Sverige. I dag betraktas slottet som det främsta minnesmärket över den svenska stormaktstiden.

Det var Carl Gustafs far Herman Wrangel som fått en stor del av Skoklosterhalvön i förläning år 1611 av Karl XI som tack för värdefulla insatser i kriget mot Ryssland och Polen. Herman lät rusta upp byggnader och bygga nytt och det resulterade i den byggnad sin nu benämns Stenhuset. Hans första hustru Margareta Grip fick Skoklostergodset i morgongåva och vid hennes död ärvdes det av Carl Gustaf.

Vid Carl Gustaf Wrangels död 1676 ärvdes Skoklosters slott med tillhörande ägor av hans dotter Margareta Juliana Wrangel som var gift med greve Nils Brahe. I arvet ingick dock inte slottets lösöre. Det kom att delas, rustkammaren undantaget, mellan Margareta Juliana och hennes två systrar samt en systerdotter. Hur mycket av Carl Gustaf Wrangels bohag som faktiskt blev kvar på slottet efter 1676 vet man ganska lite om.

I samband med Margareta Julianas död 1701 inrättades Skokloster till ett fideikommiss.

Den förste fideikommissarien var Abraham Brahe 1701-1727, därefter Erik Brahe 1728-1756, Per Brahe 1756-1772, Magnus Fredrik Brahe 1772-1826, Magnus Brahe 1826-1844, Nils Fredrik Brahe och hans söner 1844-1930 och slutligen familjerna von Essen, 1930-1967, som var de som bodde på slottet året runt. De övriga använde slottet mest sommartid.

År 1967 tog staten över skötseln av slottet och det är numera ett museum som med sina mer än 50 000 olika föremål är ett spännande och intressant utflyktsmål.

Detta och mycket mer kan du läsa om i "Skoklosters slott under 350 år", red. Carin Bergström.